

Vpředvečer mého stěhování do New Yorku si mě naši zavolali dolů do jídelny, aby si se mnou rodičovsky promluvili.

„S tvou matkou chápeme, že bychom tě měli zodpovědně připravit na život v koedukované vzdělávací instituci,“ spustil táta. „Slyšelas někdy o oxytocinu?“

Zavrtěla jsem hlavou.

„To je látka, kvůli které se budeš chovat jako blázen,“ pronesla máma a zakroužila kostkami ledu ve sklenice. „Hodíš za hlavu zdravý úsudek, který jsem se v tobě usilovně snažila pěstovat už ode dne, kdy ses narodila.“ To byl vtíp.

„Oxytocin je hormon uvolňovaný při kopulaci,“ vložil se do věci táta a upřel pohled na prázdnou stěnu za mými zády.

„Při orgasmu,“ zašeptala máma.

„Biologicky plní oxytocin určitou roli,“ pokračoval táta.

„Takový ten horký, hebký pocit.“

„Vytváří pouto mezi kopulující dvojicí. Bez něj by lidská rasa už dávno vyhynula. Ženy pociťují jeho účinky silněji než muži. Na to bys neměla zapomínat.“

„Aby ses pak nedivila, až se tě zbaví jako použitého zboží,“ prohodila máma. „Chlapi jsou jako vlčáci. Což se týká i profesorů, nic si nenamlouvej.“

„Muži se tak snadno k ženě nepřipoutají. Jsou racionálnější,“ doplnil ji táta. Po dlouhé odmlce dodal: „Jenom chceme, abys byla opatrná.“

„Chtěl tím říct, abys to dělala s gumou.“

„A ber *tohle*.“

Táta mi předal růžovou krabičku ve tvaru mušle. Antikoncepční pilulky.

„Nechutný,“ dokázala jsem jen říct.

„A tvůj otec má rakovinu,“ dodala máma.

Mlčela jsem.

„Prostaty. To je něco jiného než rakovina prsu,“ doplnil táta a odvrátil se. „Odoperuje se to a život jde dál.“

„Chlapi vždycky umírají první,“ zašeptala máma.

Tátova židle zavržala po podlaze, když se odsunul od stolu. „Já jen žertovala.“ Máma si mávla před obličejem, aby zahlnala kouř z cigarety.

„S tou rakovinou?“

„Ne.“

Tím bylo slyšení u konce.

Když jsem si později balila věci na kolej, přišla ještě ke mně a zůstala stát na prahu mého pokoje. Cigaretu držela na hranici chodby, jako by to bylo bezpečnější. Celý dům tak jako tak páchl zatuchlým kouřem. „Víš, jak nesnáším, když brečíš,“ postěžovala si.

„Nebrečela jsem.“

„Hlavně si neber šortky. Ty na Manhattanu nikdo nenosí. A jestli tě tam uvidí v těch příšerných teniskách, zastřelí tě rovnou na ulici. Vypadáš směšně. Tvůj otec za tebe nevyhazuje tolik peněz, jen abys v New Yorku vypadala směšně.“

Chtěla jsem, aby si myslela, že brečím proto, že táta má rakovinu, ale nebylo to jen kvůli tomu. „No dobře, jestli hodláš dál fňukat...“ zabrblala matka a otočila se do chodby. „Víš, že když jsi byla mimino, drtila jsem ti do lahvičky valium?“ houkla přes rameno. „Trpěla jsi na koliku a celé hodiny jsi prořvala. Nebylas k utišení. A převleč si tričko. Vidím, jak ho máš v podpaží zpocené. Jdu si lehnout.“

Když naši umřeli, začala se o dům starat realitní společnost. Pronajal si ho jeden profesor historie s rodinou. Nikdy jsem je neviděla. Realitka zajišťovala veškerou údržbu, práce na zahradě i nezbytné opravy. Kdykoli se něco rozbilo nebo opotřebovalo, poslali mi správci fotografii s odhadem ceny za výměnu té věci. Když jsem se cítila osamělá, znuřená nebo mě opanovala nostalgie, prohlížela jsem si ty fotky a snažila se v duchu znechutit přemítáním nad banálností svého domu – nad prasklým schodem, vlhkostí ve sklepě, opadaným stropem, vysypanou vitrínou. A litovala jsem se. Ne z toho důvodu, že mi chyběli rodiče, ale protože mi ani zaživa nedokázali nic dát.